

„Počuj, vieš, že tá modlitba naozaj funguje?“

Luis Ayllón je novinár v jednom celoštátnom denníku v Španielsku. Špecializuje sa na zahraničnú politiku. Pracovné povinnosti ho v posledných rokoch zaviedli do stovky krajín. Počas týchto ciest sprevádzal vládnych úradníkov, alebo sa zúčastnil na rôznych medzinárodných podujatiach.

18.05.2014

Keď má človek takéto zamestnanie a musí cestovať po mnohých krajinách, nie je asi ľahké žiť v súlade s kresťanskou vierou.

Ako v každej práci je potrebné sa vedieť prispôbiť. Nie som stále na cestách, mimo Madridu, hlavne keď sa teraz periodicita ciest znížila. Je potrebné včas veci predvídať. Okrem toho rokmi získané skúsenosti nie sa na zahodenie, je treba plniť si svoje povinnosti a súčasne nestratiť kontakt s Bohom. Napríklad dobu strávenú v lietadle, alebo čakaním na letisku, možno využiť na modlitbu.

Je známe, že v niektorých krajinách je zložité každý deň ísť na svätú omšu.

Musím uznať, že môj anjel strážny sa o mňa veľmi dobre staral, keď som potreboval ísť na omšu, dokonca aj tam, kde to býva trochu komplikované, napríklad v krajinách

s väčšinou moslimskou populáciou.

Niektorí z tých ľudí, s ktorými som cestoval do týchto miest vedia, že sa snažím chodiť na omšu a pýtajú sa ma, kam majú ísť. To sa mi stalo napríklad s niektorými kolegami, aj s jednou ženou z vlády. Raz sa na mňa v jednej africkej krajine obrátila: „Musíme ísť zajtra na omšu, je nedeľa.“ Keďže som tú krajinu navštívil už predtým, vedel som jej povedať, kedy sa omša začína. Na druhý deň sme sa skoro ráno stretli pri východe z hotela aj s ďalším jej spolupracovníkom a šli sme spoločne ešte pre oficiálnym programom do kostola.

Prekvapuje tvojich kolegov v zamestnaní, že žiješ ako kresťan?

Je logické, že najviac sa stretávam s kolegami z práce, ktorí so mnou cestujú. Sme si veľmi blízki a môžem povedať, že tento vzťah už trvá dlho.

Aj keď sa pri jednotlivých cestách často moji kolegovia striedajú, väčšina z nich vie, že som pridružený člen Opus Dei a rešpektujú to.

Keď ma niekedy vidia vychádzať včas ráno z hotela, spýtajú sa, kam idem. Odpoviem, že na omšu. Nasleduje veľké prekvapenie, ale potom sa ten človek rozhodne ísť so mnou. Mnohí už pochopili, že aj keď sú mimo svojho bydliska, kostol možno nájsť aj v týchto cudzích krajinách a navštíviť ho, aj keď to niečo stojí.

Je to normálne, stretnúť medzi novinármi ľudí, ktorí sa snažia žiť svoju vieru?

Samozrejme. Dokonca viac, než si ľudia myslia. Niekedy je to obtiažne a komplikuje to navyše aj časový rozvrh. Je potrebné byť pri oficiálnych stretnutiach kvôli bezpečnosti a organizačnému rozvrhu v danej, konkrétnej skupine ľudí, množstvo hodín strávených v

lietadle so zmenou časových pásem, problémy s cestovným spojením, atď. Ale kto sa snaží žiť svoju vieru, dokáže to. Nielen chodiť na omšu, ale aj byť dobrým kamarátom a pomáhať iným ľuďom, aby svoju prácu robili lepšie. Počas týchto ciest je na to zvyčajne množstvo príležitostí.

Jeden môj priateľ, veľmi skúsený vojnový spravodajca, má vo zvyku vždy nájsť kostol, aby sa tam chvíľu pomodli, a to dokonca aj v krajinách, kde to nie je až také ľahké. Keď sa náhodou stretneme na nejakej ceste, dophodneme sa, že pôjdeme na omšu spoločne, či je to v Kodani, Londýne, Rige, alebo Berlíne. A to aj vtedy, keď sa večerný program pretiahne, pretože sme mali kvôli pracovným povinnostiam večeru až neskoro v noci.

Tolko hodín strávených spolu, vždy sa naskytne príležitosť nadviazať

priateľstvo s niekým, kto sa považuje za agnostika...

Áno, určite. Mnohí z nich sú mojimi dobrými priateľmi, navzájom sa rešpektujeme. V čerstvej pamäti mám jeden príbeh, týka sa kolegu z iného média, s ktorým som veľa cestoval. Boli to spoločné tlačové konferencie, obedy, hodiny čakania. Veľa sme sa spolu rozprávali o všetkom možnom. Pred niekoľkými rokmi v dôsledku viacerých nešťastných okolností zomrel. Pred pohrebom bol civilný obrad. Vystúpilo tam niekoľko kolegov a priateľov. Keďže jeho manželka o našom priateľstve vedela, požiadala ma, aby som prehovoril v mene skupiny novinárov, ktorí sme s ním obvykle cestovali. Keď prišiel rad na mňa, vyzdvihol som jeho ľudské cnosti, vernosť, profesionálnosť, a ako sme si vymieňali názory s vzájomným rešpektom. Tiež som dodal, že na základe svojej viery som

presvedčený, že Boh, ktorý vie viac než my, berie tieto cnosti do úvahy. Po príhovore ku mne prišlo niekoľko ľudí a poďakovali sa mi, že som hovoril o Bohu. Dokonca aj jeden kolega novinár, ktorý sa tiež považoval za agnostika, mi povedal, že sa mu páčilo, s akou láskou som hovoril o zosnulom kolegovi, a že som konal v súlade s tým, čo si myslím.

Môžem tiež spomenúť ďalšieho novinára, s ktorým som pri mnohých príležitostiach cestoval, a ktorý je už na dôchodku. Precestoval polovičku sveta. Keď som začínal túto prácu, bol vedľa mňa skutočným profesionálom, ktorého som obdivoval. Neskôr sa stal mojím veľkým priateľom a v tomto priateľstve pokračujeme naďalej. Keďže je výnimočným rozprávačom, celé hodiny sme sa rozprávali o ľudských aj nadprirodzených veciach. Či to už bolo počas letu do

Nikaraguy, prechádzajúc sa po móle v Havane, na obrovskom Námestí nebeského pokoja v Pekingu. Keď mu diagnostikovali rakovinu, povedal som mu, že sa zaňho budem modliť. Poďakoval sa. Po čase rakovina ustúpila a Pepe mi s nadšením povedal::Počúvaj, vieš, že tá modlitba naozaj funguje?

Mal si v rámci svojej práce príležitosť stretávať sa s ľuďmi zo sveta politiky?

Áno, aj keď je neraz ťažké rozprávať o niečom konkrétnom s. Spomínam si, že pred niekoľkými rokmi jeden človek, člen vlády, s ktorým som bol často v kontakte, vážne ochorel. Poslal som mu apoštolský list Salvifici Doloris Jána Pavla II. a kartičku, na ktorú som napísal, že ho zverujem na príhovor svätého Josemaríu. Odpovedal mi na inej kartičke, že mi ďakuje, a

poznámenal, že v tejto chvíli je mu takáto výmena „listov“ tá najmilšia.

A s ľuďmi z iných krajín?

Stretával som sa aj s nimi, aj keď pobyt v cieľových krajinách je obmedzený na maximálne tri alebo štyri dni. Aj napriek tomu sa v niektorých krajinách, kde Dielo nepôsobí, naskytne príležitosť odovzdať nejaké informácie, alebo knihu. Občas sa mi podarilo, keď som bol už v tej krajine opakovane, nadviazať intenzívnejší kontakt. Tak to bolo na Kube s jednou ženou, ktorá bola známa svojím bojom za slobodu, a už v mladosti bola prenasledovaná režimom za to, že bola verná kresťanskej viere. Dal som jej niekoľko kníh svätého Josemaríu. Povedala, že jedna z nich je jej najobľúbenejšou knihou.

„Terminál nula“, blog Luise Ayllóna v jeho novinách.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/pocuj-vies-ze-ta-modlitba-
naozaj-funguje/](https://opusdei.org/sk-sk/article/pocuj-vies-ze-ta-modlitba-naozaj-funguje/) (03.04.2025)